

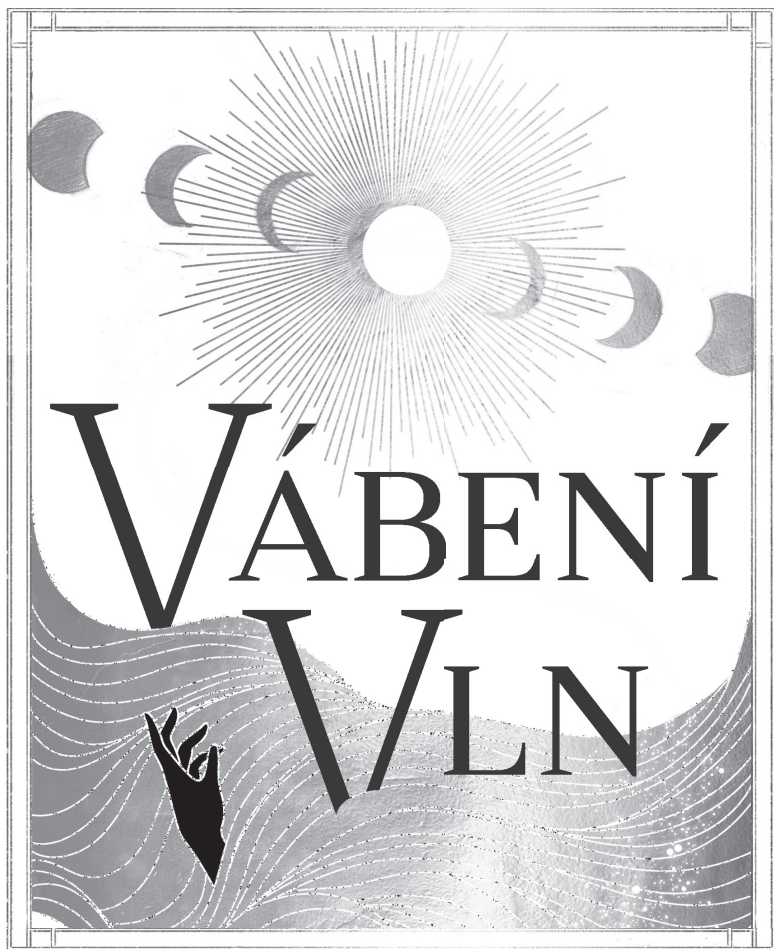

VÁBENÍ VLN

Píseň utonulých bohů - Kniha první

PASCALE LACELLE

VÁBENÍ VLN

Trilogie *Píseň utonulých bohů*

PASCALE LACELLE

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © 2023 by Pascale Lacelle
Jacket illustration © 2023 by Signum Noir,
additional images courtesy of iStock
Jacket design by Greg Stadnyk © 2023 by Simon & Schuster, Inc.
Map illustrations © 2023 by Francesca Baerald
Original English language edition copyright © 2023 Simon & Schuster
Children's Publishing Division
Translation © 2024 Barbora Knebllová
Czech edition © 2024 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha
Published by arrangement with Margaret K. McElderry
Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

Vábení Vln

Z anglického originálu *Curious Tides* přeložila Barbora Knebllová
Redigovala Eva Klimentová
Korektury Marie Teplá
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab
v Praze roku 2024
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-276-0897-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovar.cz

OBSAHOVÁ VAROVÁNÍ: smrt, zármutek, cejchování/tetování,
tělesný horor, lehký panický záchvat, úzkost a deprese, pouštění
žilou, sebepoškození, alkohol, zneužívání magických látek,
magický ústav / magické vězení

TOTO VĚNOVÁNÍ, POKUD MI DOVOLÍTE
CHVILKU SOBECKOSTI, JE PRO MNE:

PRO MÉ NÁCTILETÉ JÁ,
KTERÉ SE ODVÁŽILO SNÍT,

PRO MÉ DVACETILETÉ JÁ,
KTERÉ SE VZDALO NADĚJE,

PRO MÉ TŘICETILETÉ JÁ,
KTERÉ TO ZKUSILO ZNOVU – A VZLÉTLO.

Dovermerské
jeskyně

ALDRYNSKÁ

MAJAK

pláž za odlivu

SKLENÍKY

HLAVNÍ
SÍN

UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ
DORŮSTAJÍCÍHO
MĚSICE

KOLEJ CRESCENS

UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ
NOVOLUNÍ

KOLEJ NOVILUNA

ARKÁDY

UBYTOVÁNÍ MLADŠÍCH
STUDENTŮ

KUCHYNĚ

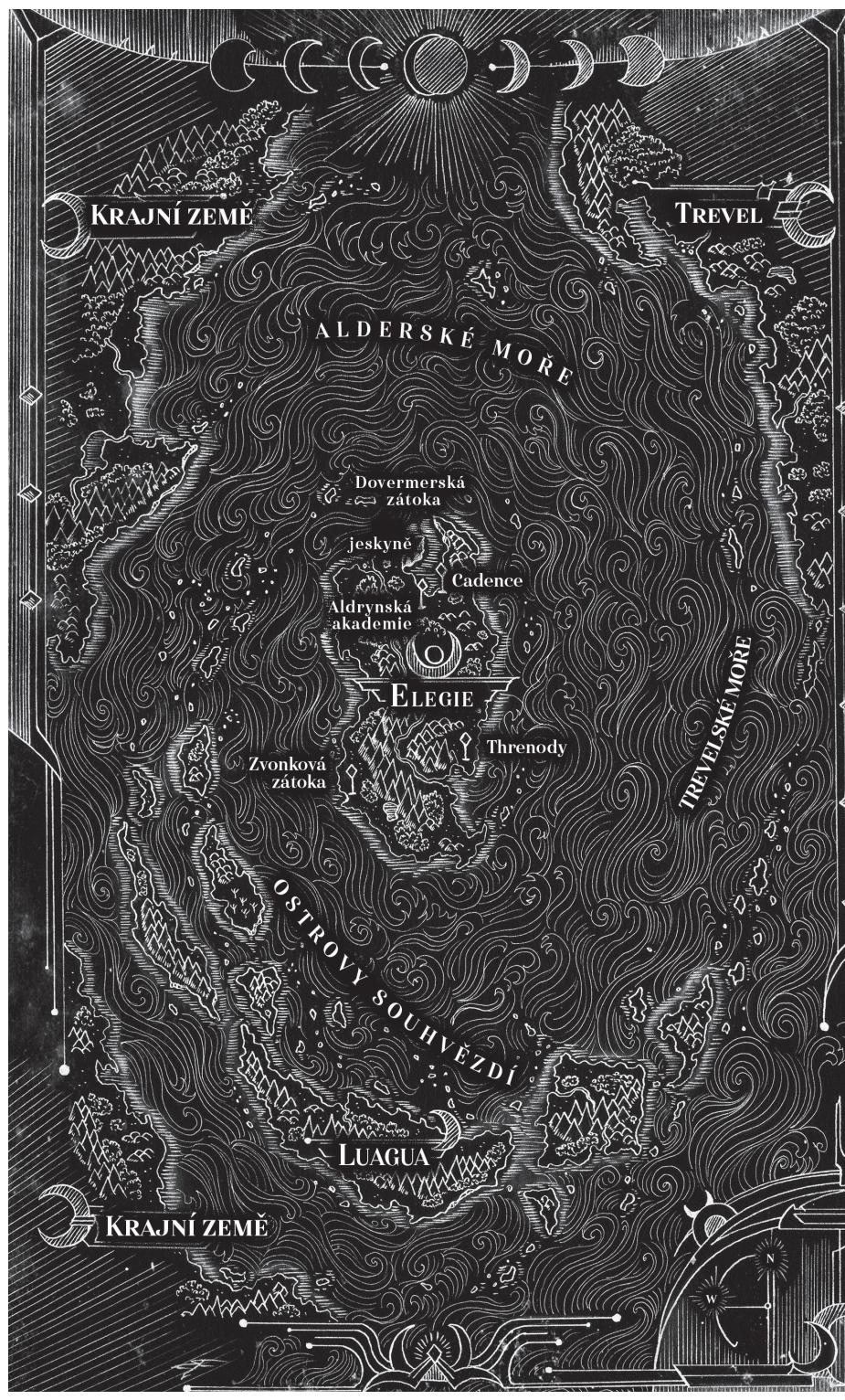
AKADEMIE

ALDERSKÉ MOŘE

cesta do Cadence

cesta do Cadence

KRAJNÍ ZEMĚ

TREVEL

ALDESKÉ MOŘE

Dovermerská zátoka

jeskyně

Cadence

Aldrynská akademie

ELEGIE

Threnody

Zvonková zátoka

TREVELSKÉ MOŘE

OSTROVY SOUHVĚZDÍ

LUAGUA

KRAJNÍ ZEMĚ

The background features a central sunburst with numerous thin lines radiating from a semi-circular base. Several crescent moons are scattered around the sunburst, some overlapping it. The entire design is rendered in a light, monochromatic style.

Posvátné
lunární domy

a magická zaměření dle přílivu a odlivu

DŮM NOVOLUNÍ

kolej Noviluna

LÉČITELÉ (*přilív*)

- schopnost uzdravovat sebe i ostatní

JASNOVIDCI (*odlív*)

- dar věštění a jasnovideckých vizí

STÍNOVODI (*přilív*)

- schopnost vidět za závoj, promlouvat s dušemi zemřelých

TEMNONOŠI (*odlív*)

- ovládání tmy

DŮM DORŮSTAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Crescens

ŽIVODÁRCI (*přílív*)

- schopnost pomáhat rostlinám a malým organismům růst a přetvářet je

PODMANIVCI (*odlív*)

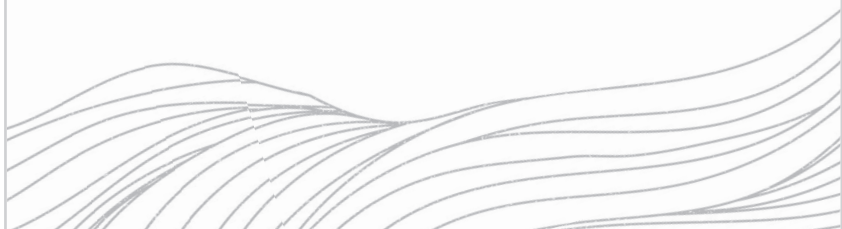
- podmanivost, charisma a schopnost ovlivnit ostatní

ZESILOVAČI (*přílív*)

- schopnost zesílit dosah a účinek jiných magických schopností

SLOVOTEPCI (*odlív*)

- schopnost zhmotnit věci v bytí

DŮM ÚPLŇKU

kolej Pleniluna

DUŠEZPYTČI (*příliv*)

- schopnost empatie, manipulování s emocemi, vidění aury

ŠTÍTOTVŮRČI (*odlív*)

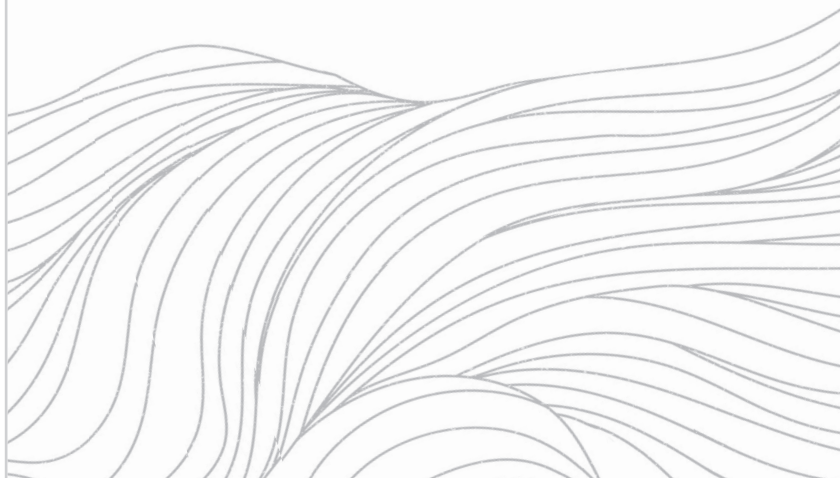
- schopnost tvořit obranná kouzla a ochrannou magii

OČIŠŤOVAČI (*příliv*)

- schopnost provádět očistu, vyrovnávat energie

SVĚTLONOŠI (*odlív*)

- ovládání světla

DŮM UBÝVAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Decrescens

SNIVCI (*přilív*)

- ovládnání snů, cestování sny, schopnost navodit spánek

ROZPLÉTAČI (*odlív*)

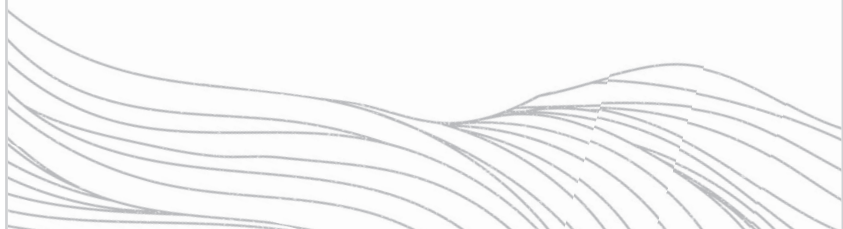
- schopnost odhalovat tajemství, rozluštit šifry, prolomit ochranná kouzla a zaklínadla

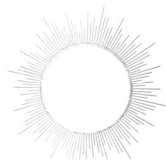
PAMĚTAJOVÉ (*přilív*)

- schopnost vidět vzpomínky a měnit je

SMRTONOŠI (*odlív*)

- schopnost ukončit život, dotek smrti

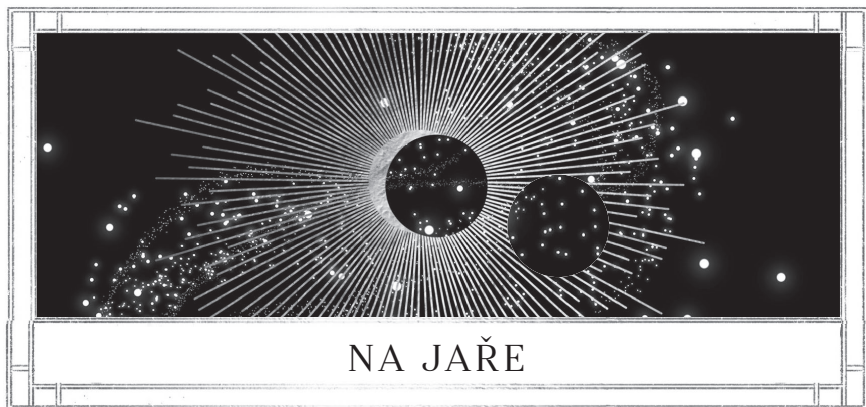

DŮM ZATMĚNÍ
kolej Obscura

Zatmění Měsíce vytváří variace
na klasickou lunární magii

Zatmění Slunce vytváří nové vzácné dary
přesahující klasickou lunární magii

NA JAŘE

TOPILA SE V MOŘI HVĚZD.

Emory věděla, že takhle zemře, že se tím podivným přílivem zalkne. Sobecky zadoufala, že to něco, co se jí lehce dotýká, je Romie; nechtěla umírat o samotě.

Ve tmě mezi hvězdami se vynořovaly vzpomínky, které by raději zapoměla: jeskyně jako lůno, studenti uprostřed ní a Romiiny vytřeštěné oči, když moře prudce a nezadržitelně vtrhlo dovnitř.

Jsmo zrozeni z Měsíce a vln a k nim se opět navrátíme.

Ale Emory nebyla připravená odejít.

Ta myšlenka se stala chatrným záchranným lanem, kterého se chopila. Začala šátrat rukama v mokrém písku, až nahmatala něco vlhkého a pevného, čeho se mohla zachytit.

Emory, Emory, zašeptalo moře, jako by se jí zdráhalo pustit. Uvolnilo sevření a ona se vyvlekla na břeh. Ustupující vlny odhalily na písku obrysy její kotvy. Emory prudce ucukla a v krku jí uvázl výkřik.

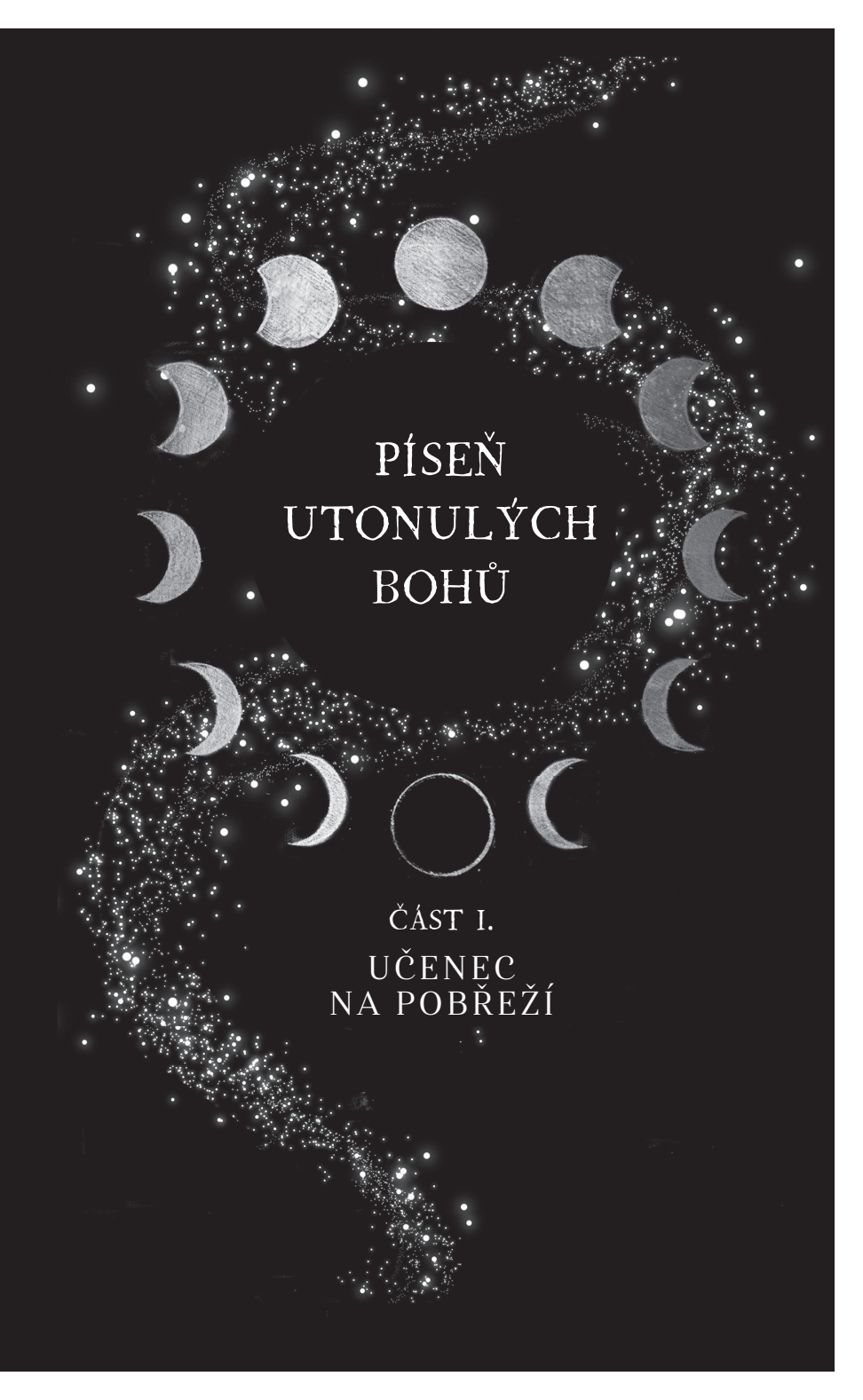
Tělo: končetiny zohýbané, polámané a zdeformované.

Kolem něj ležela tři další těla, modré rty pootevřené v němém výkřiku, ale Emory při pohledu na jejich bledé obličejy a nevidoucí oči dokázala myslet jen na to, že žádné z nich nepatří Romie.

A jestli tohle byla smrt, nejkrutější na ní bylo, že je od sebe na konci všech věcí oddělila.

Tvoje vina, jako by říkaly hvězdy nahoře.

Emory v sobě nedokázala najít sílu jim vzdorovat.

PÍSEŇ
UTONULÝCH
BOHŮ

ČÁST I.
UČENEC
NA POBŘEŽÍ

Na těchto březích žije učenec, jenž dýchá příběhy. Vdechuje je všechny, každý z nich chvíli uchovává ve své duši, a nakonec, když má plíce přeplněné slovy, vydechne a odváží se vdechnout život vlastním příběhům. A tak vdechuje slova a o něco více jich opět vydechuje, ven a dovnitř a znovu ven, jako pravidelný rytmus moře, až jednoho dne nalezne zvláštní knihu, která odkloní od předurčené dráhy i samotný příliv a odliv.

Uprostřed všeho se nachází svět, kde utonulí bohové vládnou moři popela, začíná kniha. Nedobrovolná jest jejich vláda, neboť v tomto pochmurném světě jsou opuštěni a nuceni býti pouhou chabou ozvěnou své někdejší slávy, zatímco čekají na hrdiny, již by je jednoho dne mohli osvobodit. Slyšíte jejich prosby? Jsou písní, která se nese s větrem jako popel a třepotá se napříč světy. Možná že kousek z ní utkvěl i právě na této stránce. Podívejte se pozorněji. Nastražte uši. Utonulí bohové volají. Ozvete se v odpověď?

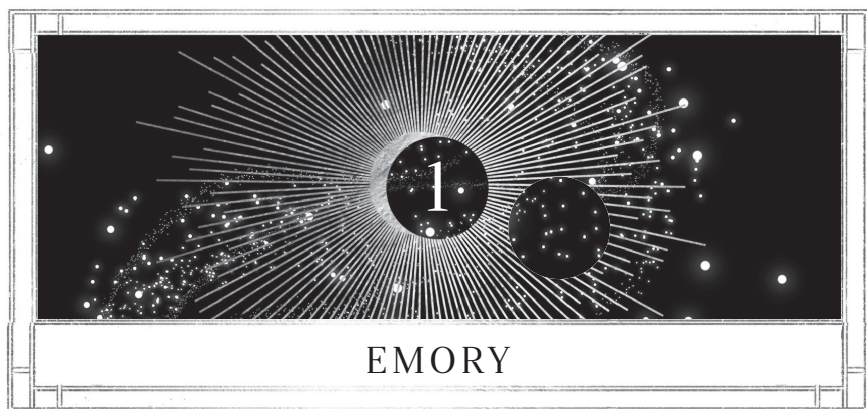
Ten příběh učence upoutá natolik, že zjistí, že se ocitl pod bezbarvou oblohou, sám v nehybnosti obrovské plochy popela. Ve svěšené ruce stále drží knihu, jedinou hmatatelnou věc v tomto podivném světě, a než pochopí, co se děje, je vtažen zpět do své školy u moře, kde se kniha v jeho ruce promění v prach a vzpomínka na svět,

kteřou obsahovala, už začíná blednout. Připadalo by mu, že pouze snil, nebýt chuti popela, kteřou stále cítí na jazyku, jemného poprašku na šatech a ve vlasech a neochvějného přesvědčení, které nyní koluje v jeho žilách.

Vždy vnímal příběhy, jak by námořník mohl vnímat svou loď: jako prostředek, který má dopravit čtenáře k jiným břehům, do jiných světů. Jako portály na papíře.

A zde jeden takový portál našel. A vůbec ne pomyslný, žádný pouhý výplod jeho fantazie, ale skutečný. Zahlédl za těmito břehy svět a nyní mezi hvězdami slyší jeho ozvěnu. Symfonii utonulých bohů, která vábí: *Pojď. Hledej nás tak, jako hledáme my tebe.*

Učenec jejich volání vyslyší a náš příběh tak může začít.

DNES BYL PRVNÍ DEN NOVOLUNÍ A NA BŘEZÍCH Alderského moře panoval odliv.

Bývaly doby, kdy pro Emory Ainsleifovou tyto skutečnosti nic neznamenaly, ale to bylo před onou nocí, kdy na nich závisel její život. Nyní měsíc už nebyl jen měsícem, příliv naháněl strach, a přestože byla Emory vděčná za to, že na pozdně letní obloze stále svítí slunce, tíseň se jí hromadila v útrokách jako kamení.

Před ní se tyčila Aldrynská akademie lunární magie, její břechťanem porostlé budovy korunovaly strmý vrch, který se nořil do neklidného moře pod ním. Emory ucítila, jak jí ústa zaplavuje slaná chuť, a zaryla nehty do dlaně. Ještě se toho fantomového pocitu nezbavila. Z rány jí začala vytékat krev. Zavřela oči, aby bodnutí bolesti procítila, než magie v jejích žilách ránu zahojí. Tohle byla obyčejná bolest. Téměř konejšivá. Ne jako ty obrazy, které jí v bolavých vlnách zaplavovaly mysl – zkrvavený skalní pilíř, stříbrně vypálená

spirála na jejím zápěstí, čtyři těla ležící na písku –, jako by je v ní pohled na Aldryn vyvolal.

Tuhle bolest se jí nedařilo vyléčit ani zmírnit, nehledě na to, jak moc se snažila.

„Takže ty jsi z Novoluní?“

Emory sebou trhla. Řidič na ni pohlédl ve zpětném zrcátku a ukázal na její ruku, kde se na bledé kůži tmavě leskla sigilie jejího lunárního domu – černý kruh ovinutý stříbřitými narcisy. Oplácel jí pohled, jako by jej urazil pramínek krve, který stékal po jeho povrchu. Provinile kapky krve setřela, v drobně vykresleném tetování viděla pouze smrt.

„Jaké je tvoje magické zaměření?“

„Léčení.“

Řidič uznale hvízdal. Jeho ruce, jimiž svíral volant, byly holé. Se schopností magie, alespoň s kapkou v krvi, se narodil každý, ale jen ti, kteří se prokázali jako dost zdatní, nosili sigilii svého domu a studovali na místech jako Aldryn.

„Moje sestřenice z druhého kolena je taky z Novoluní,“ řekl řidič. „Stínovod. Pracuje v márnici v Threnody.“ Ač se to pokusil potlačit, zjevně se otrásl a zamumlal si pod vousy něco o tom, že mrtvé bychom měli nechat na pokoji.

Emory jako by slyšela rýpavou poznámku, kterou by utrousila Romie. *Lidé se bojí toho, čemu nerozumí*, řekla by a nad takovou omezeností by pohrdlivě ohrnula nos. *Ale ve smrti je i krása, víte.*

A skutečně by nikoho nenapadlo zahlížet na Léčitele, jehož dotek mohl být účinnější než jakýkoli postup moderní medicíny, ale ohledně některých druhů magie, jako je schopnost Stínovodů promlouvat s duchy nebo Smrtonošův dotek smrti, se lidé cítili poněkud nesví – zvláště ti, co sami ovládali magii málo nebo ji neovládali vůbec. *Nechá-*

pou tak jako my, že smrt je součástí posvátného cyklu stejně jako život, řekla by Romie.

Ale ztratit ji nebylo díky tomu o nic jednodušší.

„A jsme tu,“ zvolal řidič, jakmile taxík zdolal kopec. „Aldrynská akademie.“

Když těžká železná brána zaskřípala na uvítanou a stříbrem tepané motto *Post tenebras lux; iterum atque iterum* se uprostřed rozdělilo, v Emory se všechno sevřelo.

Po temnotě světlo; znovu a znovu.

Pod koly taxíku zakřupal štěrk. Emory měla najednou chuť říct řidiči, aby zastavil a otočil auto, ale brána se za nimi zavřela se zařinčením, které znělo definitivně. Spatřila známé kamenné schody vedoucí na vnitřní nádvoří lemované vzrostlými jilmy a nervy jí drnčely tak, že se jí skoro dělalo špatně. Tady řidič zastavil. Emory mu podala několik mincí a sevřela popruh své tašky. Jakmile vystoupila z auta, okamžitě ji zaplavila touha, aby v něm byla zůstala navždy, už teď jí chyběla anonymita toho ohraničeného prostoru, ten pocit, že není nikde a nikdy a nikým, alespoň dokud zůstane v prostoru mezi životem, který dnes ráno zanechala doma, a tím, který na ni čekal v Aldrynu. Tím člověkem, kterým se tu bude muset stát.

S bušícím srdcem stoupala po osmi schodech, z nichž každý patřil k nějaké lunární fázi: jeden schod pro novoluní, tři pro dorůstající Měsíc, jeden pro úplněk a tři pro ubývající Měsíc.

Nahoře zaváhala stejně jako loni, i když tehdy měla její nervozita nádech vzrušení, a ne strachu. *Je to tady, konečně vysoká,* říkala tehdy Romie v první den jejich prvního ročníku, když se nadšeně rozhlížela po legendárním kampusu. *Tady se můžeme úplně přetvořit, můžeme být, kým-koli budeme chtít.* A přestože se Emory nemohla dočkat,

až přesně tohle udělá, nikdy nedokázala pochopit, proč by někdo jako Romie měl chtít být někým jiným než sama sebou, tak přirozeně okouzlující a jedinečná způsobem, o jakém si Emory mohla nechat jen zdát.

Pro Emory byla vysoká škola šancí stát se někým jiným, než za koho ji celý život považovali. Být někým jiným, než tou holkou, co se vynořila odnikud, která byla vždy ve všem až druhá a měla hrůzu z toho, že se nedostane na Aldryn, protože její magie byla ve srovnání s její nejlepší kamarádkou naprosto obyčejná.

Vysoká nabízela příležitost začít s čistým štítem, první stránkou nepopsaného sešitu, který čekal jen na to, až jej zaplní.

Přejela si prstem po jizvě na zápěstí, stříbrné spirále, která začínala u kořene palce a končila u propletence nazeleňenale modrých žil na místě, kde lze nahmatat tep. Sklouzla pohledem ke kašně uprostřed trávníku, kde Vlhy Osudu střežily jména utonulých. Teď už je pozdě vymazat to, co bylo napsáno stříbrem a krví, pomyslela si. Zdálo se, že je pozdě o takových věcech vůbec přemýšlet. Nádvoří postřádalo obvyklý ruch, a když Emory uviděla pár opozdilců pospíchajících arkádami a zaslechla, jak se děkančin hlas ozývá z hlavní síně, kde přednášela obvyklou uvítací řeč, uvědomila si, jak velké zpoždění její vlak měl.

Zaklela. I když měla z této chvíle hrůzu – nejradši by se rozběhla do svého pokoje, zavřela se tam a po celý zbytek semestru se všem na kampusu vyhýbala –, vrátila se sem z nějakého důvodu a měla plán. A ten začínal tady a teď.

Pokusila se vklouznout do tmavé místnosti s dřevěným obložením nepozorovaně, ale těžké dveře jí vyklouzly z rukou a s hlasitým zaduněním se zavřely. Lidé se začali otáčet. Emory hořely tváře a na zlomek vteřiny se přistihla, že v moři

obličejů hledá tu jedinou osobu, která by jí tohle všechno mohla ulehčit. Téměř si to dokázala představit – jak na ni Romie mává a pobízí ji směrem k místu, které pro ni drží. Kotva v bouři, již vždycky byla, dokud se všechno nezměnilo a dívka, kterou Emory znala od dětství, se začala ztrácet, pohlcená něčím mnohem horším než přílivem, jenž si ji vzal.

Ale Romie tu nebyla. A očividně tu nebyl ani její bratr. Jeho nepřítomnost rozvířila Emory v žaludku směsici úlevy a viny. Pevně sevřela brašnu, než ji ty pocity stačily zaplavit, a posadila se na první prázdné místo, které našla. Se vztyčenou bradou se pokoušela zaujmout bezstarostný přístup, jaký vždycky měla Romie, ale stále cítila, jak po ní ostatní vrhají kradmé pohledy, a slyšela, jak to v síni zašumělo.

To je ta dívka, která se vrátila z jeskyní.

Ta studentka, která přežila Bestii.

Ta jediná, kterou si příliv nevyžádal.

Děkanka Fultonová všechny vyzvala, aby se ztišili. „Musím opět trvat na tom, aby se studentstvo drželo dál od Dovermerských jeskyní. Po tragických událostech tohoto jara si tato informace žádá opakování: Dovermere není bezpečný, přílivové síly okolo něj jsou nepředvídatelné a do něj jako takového zůstává přísný zákaz vstupu.“

Její tmavé oči zalétly k Emory a pak pokračovala dál: „Naléhavě vás žádám, abyste nezapomněli na ty, o které jsme přišli. Pamatujte na Quince Traverse a Serenu Velanovou z domu Novoluní a na Daniu a Liu Azulovy z domu Dorůstajícího Měsíce. Pamatujte na Daphné Dioréovou a Jordyna Briara Burkeho z domu Úplňku a na Harlow Kerrovou a Romie Brysdenovou z domu Ubývajícího Měsíce. Zapamatujte si jejich jména. Uctěte je tím, že se budete snažit, aby nikoho dalšího nepotkal tak strašlivý osud. V těch jeskyních žádnou slávu nenajdete. Jen smrt.“

Studenti se ohlédli jejím směrem a Emory opět zaryla nehty do kůže. V očích ji pálily slzy, ale odmítala se jim podat. Na tuhle chvíli se připravovala celé měsíce, doufala, že přes letní prázdniny by se všechno mohlo uklidnit – šok z té tragédie by mohl opadnout a studenti Aldrynské akademie by mohli zapomenout, tak jako se zoufale snažila zapomenout ona sama.

Osm jejích spolužáků zemřelo a ona jediná zůstala naživu.

Měla pocit, že obrazy, které ji pálily v očích, jsou viditelné pro všechny ostatní. Devět studentů prvního ročníku stojících v kruhu okolo skalního sloupu, jejich zkrvavená zápěstí nesoucí znamení spirály, která stříbřitě září ve tmě. Zvuk přílivu valícího se dovnitř dřívě, než měl, smrt dychtící dostat svůj podíl. Moře a hvězdy a šepot jejího jména, jak jí zní v uchu.

Těla na písku.

Bylo od ní opravdu bláhové myslet si, že by se na takovou věc dalo snadno zapomenout.

Děkanka mluvila dále, ale Emory už nevnímala ani slovo. Teprve když na ni studenti přestali zírat, vydechla a pomalu rozevřela pěsti. Z míst, kam zatínala nehty, se řinula krev. Dlaně od ní měla celé zamazané, ale rány se už zaceľovaly, její magická schopnost hojení se vynořila při pouhém náznaku myšlenky, jako odpověď na volání novoluní, které nad ní mělo moc. Zaměřila se na pocit úlevy, který ji zaplavil, když se tlak v jejích žilách zmírnil. Ten nevysvětlitelný tlak cítila celé léto, jako svědění, které nelze poškrábat, které přerostlo do bolestivého pulzování, dokud si trochu nepustila žilou.

Dívala se na řadu oken za děkankou, ve střehu před vánkem, který jimi pronikal dovnitř. Přísahala by, že zaslechla,

jak se do síně vplížil šepot, jak ji volá moře, jak se ovíjí kolem jejích končetin, jak se ji zoufale snaží stáhnout níž, níž a níž do Hlubin...

Emory ho zahlédla koutkem oka. Seděl o několik řad dál, jako bariéra mezi ní a okny s mořem za nimi. Ohlédl se na ni, jeho tvář ze strany osvětlil paprsek prашného světla a zahalil mu ostatní rysy do stínu. Jeho upřený pohled ji vytáhl nad hladinu a všechno kolem ztichlo. Poznala jeho klukovsky pohlednou tvář, ty oči s hustými řasami. Byly první živou věcí, kterou spatřila po tom, co se probudila vedle těch polámaných, nafouklých těl.

Jsi naživu, pamatovala si, jak řekl, i když jeho slova téměř přehlušil stoupající příliv. *Jsi v pořádku*. A ona se k těm slovům zoufale upnula. Byla záchranným člunem, který ji držel nad hladinou.

Keiran Dunhall Thornby byl dokonalým ztělesněním svého lunárního domu, jasného světla úplňku překypujícího přísliby, a samotná jeho přítomnost odehнала všechnu temnotu oné bezměsíčné noci. Díval se teď na ni tak intenzivně, jako by se chtěl přesvědčit, že je opravdu stále naživu. Všichni kolem nich jako by zmizeli a Emory měla na okamžik pocit, že jsou zase na té pláži a třesou se z hrůz, které je obklopují.

Ale pak zamrkala. Otočil se zpátky. A právě tak se ten okamžik mezi nimi rozplynul jako mořská pěna na písku.

Emory si přejížděla prsty po spirálovitém tetování na zápěstí a tak trochu čekala, že začne stříbrně zářit jako tehdy, když se díky té podivné prastaré magii obývající Doremere objevilo poprvé. Vzpomněla si, jak ji tehdy v noci chytil Keiran za zápěstí, na ten zmatený výraz na jeho tváři, jak se zamračil, když spatřil znamení, které odráželo to, které měl na zápěstí on – matně stříbrnou spirálu na kůži.

Ta myšlenka ji pronásledovala celé léto. Jak bylo možné, že je označen stejným symbolem, ačkoli v těch jeskyních tehdy v noci nebyl, nepřidal se k rituálu, který označil každého studenta pošetilého natolik, aby se ho zúčastnil. A přesto ji uprostřed noci našel na pláži. Jako by čekal, že ona – že *někdo* – z těch jeskyní vyvázne živý.

O tom, co se stalo v Dovermeru, něco věděl, tím si byla jistá. Byl to jediný důvod, proč se vůbec vrátila na Aldryn – jediná věc, která ji dokázala vytáhnout z moře žalu, ve kterém se topila. A teď se nezastaví před ničím, aby získala odpovědi.

„... a každému z vás přeji velice přínosný školní rok. Děkuji vám.“

Závěrečná slova děkanky vytrhla Emory z otupělosti. Studenti vstávali ze židlí, vzrušeně se mezi sebou bavili, třásli si rukama, poplácávali se po zádech a ptali se jeden druhého, jaké bylo léto. Emory se od toho všeho cítila bolestně odpojená.

S pohledem upřeným na Keirana sbírala odvalu k tomu, co musela udělat. Myšlenky jí uháněly v tandemu se srdcem a v duchu si připomněla všechny otázky, které mu chtěla položit. *Prostě k němu jdi*, řekla si. *Je to snadné*. Jenže vůbec neměla pocit, že by to bylo snadné. Když neměla po boku Romie, která by všechno povídání vyřídila za ni, bylo jen na Emory, aby našla odvalu – a tomu se její tiché, nesmělé já vzpíralo.

Vydala se ke Keiranovi, jejich pohledy se střetly a Emory byla ráda, že v chůzi nezakolísala. Zatnula zpocené ruce podél těla v pěsti, potlačila strach – a pak se zarazila, když Keirana náhle obklopila skupina starších studentů a odvedla jeho pozornost.

Emory sklesle přihlížela, jak ho hezká dívka se zrzavými vlasy líbá na tvář a jak mu několik kluků nadšeně podá-

vá ruku. Keiran se celou dobu usmíval tím svým úsměvem s dŕolíčky a vyzařovala z něj taková nenucenost a osobní kouzlo, až bylo těžké spojit si ten obraz se zmáčeným klukem v jejích vzpomínkách.

Zdalo se jí, že v té změti hlasů zaslechla své jméno. Někdo na ni přes půl síně mával. Penelope Westová, jedna z mála lidí kromě Romie, se kterými se Emory předchozí rok spřátelila, a také spolužačka z Novoluní, se kterou měla společné téměř všechny předměty. Emory měla Penelope vždycky ráda, ale při pomýšlení na její až příliš veselou povahu a nikdy neustávající povídavost byla představa potkat se s ní – vlastně potkat se s kýmkoli – najednou neúnosná.

Odpovědi od Keirana budou muset počkat.

Než se k ní Penelope podařilo dostat, Emory nenápadně vyklouzla z hlavní síně. Netoužila po ničem jiném než po klidném útočišti svého pokoje.

Na nádvoří pražilo polední slunce, jeho obrovské záře dopadaly mezi sloupy, které lemovaly arkády. Emory zamířila přes trávník přímo k ubytování mladších studentů. Zpomalila, když se přiblížila k fontáně, kde na zem vrhaly dlouhé stíny Vlny Osudu – Bruma, Anima, Aestas a Quies. Čtyři bohyně vládnoucí lunárním domům stály uprostřed kašny zády k sobě a tvořily kruh podle řádu cyklu, který představovaly: mladá Bruma za Novoluní, krásná Anima za Dorůstající Měsíc, mateřská Aestas za Úplněk a stará moudrá Quies za Ubývající Měsíc. Bylo příznačné, že se sluneční svit dotýkal jen Animy a Aestas, zatímco zbylé dvě halil stín.

Každá Vlna stála čelem k jedné pěšině do čtyř vysokoškolských kolejí: k záhadné koleji Noviluna s dveřmi natřenými načerno, jako je barva nebe při novoluní, která dává

lidem z domu, do něhož patří i Emory, schopnosti pročištění temnoty a jasnovidectví; k životem kypící koleji Crescens, která dohlíží na narozené za dorůstajícího Měsíce a na jejich magii spjatou s růstem, zesilováním a zhmotňováním; ke koleji Pleniluna, jež se stará o ty, kteří nesou moc úplňku spojenou se světlem, ochranou, čistotou a všímavostí; a ke koleji Decrescens, stejně temné a tajemné jako studenti zrození za ubývajícího Měsíce, kteří se zabývali tajemstvími a sny, vzpomínkami a smrtí – a byli spolužáky Romie, když ještě byla naživu.

Byla tu ještě pátá kolej, ale na Zatmění nedohlížela žádná z Vln a k jejím dveřím nevedla žádná pěšina. Nevýrazná, téměř skrytá.

Emory se zastavila u fontány. Přejela prsty po hladině posvátné vody, o které se říkalo, že ji požehnal samotný Vln. Ta voda pocházela z Dovermeru, sítě jeskyní stejně bájných jako Vln samotné, a zakladatelé Aldrynu mimo jiné kvůli jejich blízkosti vybudovali svou školu právě zde. Studentům bylo výslovně zakázáno brát vodu z fontány, natož ji používat při pouštění žilou – způsobu, jak se ti ze čtyř hlavních lunárních kolejí mohli napojit na svou magii, když zrovna Měsíc nebyl ve fázi, která jim vládla. Během tohoto období magie dřímala v jejich krvi. Přesto by dotek vody měl být uklidňující.

Nebyl.

Emory si všimla detailně vykreslených květin vznášejících se na vodní hladině, dvou za každý lunární dům – černých narcisů, indigových slézových růží, bílých orchidejí, černofialových máků. Osm květů, každý za jedno jméno, o kterých věděla, že byla přidána na stříbrné plakety u nohou Vln, duše svěřené do jejich péče, aby nad nimi mohly v Hlubinách držet stráž.

Jedno jméno a jedna květina za každého studenta, kterého si vyžádalo moře.

A najednou květiny vůbec nebyly květinami, ale těly uvězněnými v jeskyni se smrtícím mořem všude kolem nich. Emory se odvrátila od fontány zrovna ve chvíli, kdy se otevřely dveře na kolej, jež patřila domu Zatmění.

Při pohledu na studenta, který se vynořil, se jí sevřel žaludek.

Basil Brysden byl vysoký a hubený, s košilí zapnutou nakřivo a nepoddajnými hnědými kudrnatými vlasy, které mu splývaly až k bradě. K hrudi si tiskl štos knih a hlavu měl svěšenou, jako by se snažil sám sebe zmenšit, případně učinit neviditelným. Baz už dávno uspěl v obojím: byl duchem, poustevníkem, zvláštností, o které se i v nejtemnějších koutech školy jen šeptalo.

Časočar.

Pozoruhodně vzácná magie, i na někoho, kdo se narodil do Zatmění.

Baz se obrátil k fontáně. Sytě hnědé oči se střetly s jejími, a nebýt brýlí s širokými obroučkami, za kterými se schovávaly, Emory by si málem pomyslela, že se na ni dívá Romie. Měli stejnou světlou pleť posetou pihami, stejně odstáté uši. Ale Baz postrádal rošťácké sklony své sestry a ten zasněný, nepřítomný pohled, který Romiiny učitele vždy přiváděl k šílenství. Tu bystrou zvědavost, která se šířila jako požár, dokud nepohltila všechno, čím byla a být mohla.

Bazovy oči v sobě neměly nic z Romiina smělého ohně, jen plachou nejistotu, se kterou ji rozpačitě pozdravil. „Ahoj, Emory.“

Vypadal, jako by zvažoval, že se dá na útěk, aby se tomuto rozhovoru vyhnul. Nedivila se mu.

„Zmeškal jsi shromáždění,“ prohodila Emory, jen aby *něco* řekla. Aby vyplnila ticho a přehlušila pocit viny, který hrozil, že ji zadusí, když se jí před očima mihl Romiin obličej – ne tak, jak ho byla zvyklá vídat předtím, ale tak, jak si ho zapamatovala, když ho spatřila naposled: bledý a chladný v těch několika osudových okamžicích, než ji moře odneslo pryč.

Jak jí Baz musel mít za zlé, že přežila to, co jeho sestra nepřežila.

Zamrkal s pohledem upřeným k hlavní síni, odkud se ozýval smích, jak se studenti vyhrnuli na nádvoří. „Vypadá to tak.“

Emory z jeho výrazu nedokázala poznat, jestli shromáždění zmeškal schválně, nebo jestli na ně úplně zapomněl. Všimla si napětí jeho sevřených rtů a říkala si, kdy se asi naposledy zasmál. Pamatovala si, jak často se usmíval, když byl ještě chlapec, což jí teď připadalo jako v úplně jiném životě. Když Emory, Romie a on chodili do internátní školy, ze které se vždycky vyplížili a běhali za ní bosí po loukách mezi divokým kvítím, volní a bezstarostní jako racci, které pronásledovali po svahu až dolů na pláž.

Baz si urovnal štos knih v náruči. „Jak se ti daří? Jak ses měla?“

Emory polkla přes knedlík, který se jí vytvořil v krku, a přinutila se k úsměvu. „V pohodě.“

V nedaleké arkádové chodbě zahlédla Keirana se skupinou kamarádů. Vánek k ní donesl jejich rozhovor o tom, jak se chystají na pláž na zahajovací ohně, a přestože Keiran věnoval pozornost jim, Emory měla najednou zvláštní dojem, že před chvílíčkou se díval na ni.

„Chyběla jsi nám na pohřbu.“

Spěšně obrátila pozornost zpátky k Bazovi. V jeho hlase nebyla žádná hořkost ani výčitka. A tím bylo všechno mno-

hem horší, protože kdyby znal pravdu, kdyby věděl, co se v těch jeskyních doopravdy stalo, vůbec by ji tam nechtěl.

Emory zčervenaly tváře, když se pokoušela vymyslet nějakou výmluvu, ale pravda byla, že žádnou neměla. Chystala se tam jít, řekla mu, že přijde, když ji pozval, těsně předtím, než odjeli na léto. Ale při pomýšlení, že by stála tváří v tvář Romiině matce, že by lhala Bazovi o tom, co se stalo, že by se loučila se svou nejlepší kamarádkou, zatímco ona zůstávala naživu... Nedokázala to. Nemohla vydržet soucitný pohled, jakým se na ni Baz právě díval, nemohla vydržet pocit viny, jenž ji drásal v útrobách, a vědomí, že Baz musí mít spoustu otázek a že by na žádnou z nich nedokázala odpovědět.

„Mrzí mě to,“ řekla tiše a odvrátila pohled. „Já, ehm... musím jít. Tak se uvidíme pak?“

Baz sevřel knihy pevněji a svěsil ramena. Nedokázala říct, jestli zklamáním nebo úlevou.

Emory se od něj potřebovala dostat co nejrychleji pryč.

Když dorazila ke svému starému pokoji, měla pocit, jako by přeplula oceán. Pokoje prvního a druhého ročníku se nacházely na vzdálené straně kampusu, umístěné v budově z hladkého kamene porostlé břechťanem, kde bylo studentstvo ze všech kolejí rozděleno do místností po dvou nehledě na to, jakou sigilii měl kdo z nich vytetovanou na kůži. Teprve třetí rok na Aldrynu se ubytovávali v pokojích podle svých lunárních domů.

Emory zoufale zápolila s klíčem ke svému pokoji, až zámek nakonec povolil. Rychle vešla dovnitř a opřela se týlem hlavy o dveře. Dlouze, ztěžka vydechla, vděčná za ten klid.

Rozhlédla se po místnosti a bolestí se jí zatajil dech.

Na jedné straně stála její úzká kovová postel, přesně tak, jak ji nechala, s tmavým povlečením a dokonale ustlanou

přikrývkou. Vedle ní byla vysoká mahagonová šatní skříň, kde leželo její zapomenuté oblečení, a psací stůl vtěsnaný do rohu, stále zaskládaný pečlivě urovnanými hromádkami knih a plnicích per. Zdálo se, že běh času se ničeho ani nedotkl, jako by se poslední čtyři měsíce vůbec nestaly, Emory neodjela a všechno bylo stejné jako předtím.

Až na to, že nebylo, protože druhá strana pokoje – Romiina strana pokoje – byla prázdná.

Postel tam stála pořád, stejně jako skříň a stůl, ale vše, co ji jinak činilo Romiinou – nesourodá umělecká díla, obskurní knihy, haldy oblečení a vzácné pichlavé rostliny, zapomenuté hrnky od čaje a talíře poseté drobký –, všechny ty věci byly nyní pryč, odnesené, jako by je odnesl stejný příliv, který vzal Romie.

Po Romie nezbyla ani stopa, ale Emoryina mysl si ji vyčarovala i tak, se vzpomínkou na poslední chvíle, které tu strávily společně.

Ten den se Romie hrbila nad svým stolem, osvětlená slabnoucími paprsky slunce, které její vlasy po ramena zbarvily do zářivě měděné barvy. Když Emory vešla, Romie se lekla a převrhla hrnek čaje.

„U všech vln, snažíš se mi způsobit infarkt?“ narovnal hrnek a v jejích slovech bylo slyšet podráždění. Šeřík, toulavá kočka, kterou Romie během svého prvního týdne na Aldrynu našla v areálu školy a ujala se jí navzdory pravidlům zakazujícím domácí mazlíčky na pokojích, s rozhořčeným mňouknutím vyskočila z jejího klína na okenní parapet.

Emory vyklopila knihy z náručí na svůj stůl. „No, je zrovna novoluní. Mohla by to být dobrá příležitost vyzkoušet moje léčivé schopnosti na živém subjektu.“

Romie nevypadala, že má náladu na vtípky. Zuřivě utírala čaj z papírů chaoticky poházených po stole a natáčela se, jako by je chtěla před Emory skrýt.

„Co se děje tak zajímavého, že ses ani neobtěžovala sejít se se mnou na večeri? Musela jsem poslouchat Penelope, jak mluví o magii Temnonošů, a připadalo mi to jako celé hodiny.“

Emory se snažila, aby tón jejího hlasu působil nenuceně, ale vyzněl vyčítavě. Zaujatě. Nemohla si pomoci. Romie se poslední dobou chovala všelijak podivně, neustále zapomínala na jejich plány, byla uzavřená a tajnůstkářská jako nikdy předtím. Popravdě řečeno, Emory zaznamenala změnu v jejím chování už od chvíle, kdy přijely na Aldryn. Zpočátku si to nechtěla připustit a vzdálenost mezi nimi připisovala studijnímu vytížení a rozdílným rozvrhům. Znaly se od deseti let. Sdílely *všechno*. Ale něco se změnilo a Emory se bála zeptat, o co jde – příliš se bála, že přijde o svou jedinou opravdovou kamarádku.

„Jenom školní práce,“ odpověděla Romie nepřítomně, zatímco sbírala čajem polité papíry a cpala si je do brašny.

Emory si prohlížela Romiino pomačkané oblečení a její rozestlanou postel. „Ty jsi tu celé odpoledne spala?“

„Procvičovala jsem. Vždyť víš, snivecké věci.“

Snivecké věci. Tohle říkala posledních pár měsíců, kdy odbývala každou poznámku o čase, který strávila v krajině spánku – říši snů, jako by o nic nešlo. Jako by ji to nevysávalo, jako by to z ní neodčerpávalo tu zářivou energii, která z ní dřív sálala.

„Nemůžeš tohle pořád dělat, Ro. Nechodit na hodiny a trávit tolik času ve snech. To nemůže být zdravé.“

„Jsem v pohodě.“

„Ty kruhy, co máš pod očima, říkají něco jiného.“

„Tomu bys nerozuměla.“

Romie si přehodila brašnu přes rameno a vyrazila ke dveřím. Při pohledu na její ruku na klice se v Emory něco sevřelo, jako by věděla, že pokud Romie vyjde ze dveří, trhlinka mezi nimi se rozroste v nepřeklenutelnou propast.

„Ro. Myslím to vážně. Opravdu jsi v pohodě?“

Viděla, jak její kamarádce povolilo napětí v ramenech, a když se k ní Romie otočila s koutky úst zvednutými ve svém typickém úsměvu a s hnědýma očima, jejichž barva se měnila ve svitu zlaté hodinky, pomyslela si, že se jí ty poslední týdny či měsíce možná přece jen zdály – že je mezi nimi možná všechno stále stejné.

„Všechno je v pořádku, Em.“ Romie tam chvíli stála, a přestože její úsměv ani na okamžik nepovolil, tvář jí potemněla stínem pochybností. Emory se zdálo, že v ten okamžik půjde s pravdou ven, že konečně vysype všechna ta tajemství, kterými se nechávala pohltit, ale Romie jen otevřela dveře a řekla: „Uvidíme se pak, jo?“

Když se za ní dveře zavřely, Emory pohlédla na Romiin stůl, příliš zvědavá a znepokojená, aby to nechala být. Pod flakónkem slané vody ležel zapomenutý kus pergamenu, po okrajích ohořelý a z poloviny politý čajem. Uprostřed útržku byla vyražena písmena S. Ř. Emory ho otočila a uviděla nápis rozmáchlým stříbrným písmem: *Dovermerská zátoka, deset hodin večer.*

Emory položila vzkaz tam, kde ho našla. Ucítila, jak jí strach plní ústa popelavou pachutí. Studentstvo se Dovermerské zátocy vyhýbalo kvůli temné skvrně, kterou na ni vrhaly její neblaze proslulé mořské jeskyně. Pověsti o všech těch případech utonutí, které se tam za ty roky staly, byly jednou z prvních věcí, kterou si studentstvo prvního ročníku vyslechlo, když na Aldrynu začínalo. Vždycky se na-

šlo několik troufalců, kteří se vypravili do jeskyní, aby svým vrstevníkům něco dokázali, i když by Emory neřekla, že Romie bude natolik lehkomyšlná, aby to udělala. Ale když se ručičky na hodinách přiblížily desáté večerní a Romie se stále nevracela, zmocnila se Emory panika. Znovu si prohlédla útržek pergamenu a zauvažovala, co *S. Ř.* asi může znamenat a jestli to nějak souvisí s proměnou Romiina chování.

Nedařilo se jí setřást zlou předtuchu, kterou cítila v kostech, a tak schovala útržek do kapsy a zamířila dolů k Dovermerské zátoce právě včas, aby zahlédla Romie a sedm dalších studentů vklouznout do jeskyní, kde je čekal jejich konec.

Emory zavrtěla hlavou, aby vypudila z mysli tísnivý obraz onoho večera. V místnosti bylo najednou příliš dusno. Příliš těsno. Vrhla se k oknu s vitrážovými tabulkami, které se nacházelo mezi postelemi, otevřela je dokořán a nechala vánek, aby ji políbil na tvář. Zhluboka se nadechla, pak ještě jednou, a úzkost, která se jí předtím pokoušela stáhnout dolů, pomalu ustoupila.

Opřela se čelem o okenní rám a tiše zaklela.

Možná byla chyba vracet se na Aldryn. Celé léto se jí dařilo předstírat, že se ta příšerná noc v jeskyních nikdy nestala. Dokázala se dívat na Alderské moře a necítit, jak ji drtí tíha viny, protože její domov a Aldryn sice stály na pobřeží téhož moře, ale nesdílely stejné pobřeží ani stejné bolestivé vzpomínky na temnotu a na tonutí. Ale teď Emory pohlédla na prázdnou část pokoje, která patřila její kamarádce, a nedokázala myslet na nic jiného než na to, co mohla udělat jinak.

Kdyby řekla něco, co by Romie zabránilo vyjít ze dveří. Kdyby se za ní nevydala. Kdyby nebyla v těch jeskyních.

Kdyby byla dost rychlá, dost *silná*, aby mohla všechny zachránit, uzdravit je tak, jako uzdravila sebe...

Kdyby zůstala doma, nemusela by o tom přemýšlet. Nemusela by si nic připouštět a nemusela by čelit tomu dusivému pocitu viny.

Ale přesně to se snažila dělat celé léto. Schovávat se ve svém pokoji, ignorovat všechno a všechny, dokud jí pohled na znamení na jejím zápěstí, stále děsivější sny o té noci a pocit, že *všechno je špatně*, který jí koloval v krvi, nakonec nevyburcovaly z otupělosti. Věděla, že nemá jinou možnost než se vrátit. Hledat odpovědi na otázku, proč se studenti do jeskyní vypravili, a udělat vše pro to, aby už nikoho nepotkal stejný osud.

To by udělala Romie, kdyby jejich role byly obrácené.

Náznak hlasu jako by se vplížil stále otevřeným oknem, ale možná to byl jen vánek. Emory zahlédla u fontány na nádvoří Keirana. Stále na sobě cítila stopu jeho pohledu a z jeho intenzity měla husí kůže na zátylku.

Jsi naživu. Jsi v pořádku.

Spěšně zavřela okno, což místnost znovu uvrhlo do ticha, a přešla k šatní skříni.

Chystala se na zahajovací oheň.

PRO BAZE BRYSDENA NEBYLO NIJAK NEOBVYKLÉ ztratit pojem o čase, což bylo vskutku vrcholem ironie, vzhledem k tomu, že čas byl základem jeho magie.

Úplně stačilo, aby si ho podmanila nějaká kniha, a zapomněl jíst, spát a vůbec existovat ve vlastním těle. Pochopitelně se nikde necítil lépe než v knihovnách a Aldrynská akademie jich skýtala spoustu pro ty, kteří se rádi věnovali této zálibě. Čtyři, přesněji řečeno jedna knihovna pro každý lunární dům a ještě pátá, pokud se počítá i malá sbírka nashromážděná na koleji Obscura, domově studentů Zاتمění. Ačkoli Baz byl toho názoru, že několik polic zaprášených tlustopisů ve velmi zřídka užívané učebně knihovnu nedělá, přece jen nabízela nejtišší prostředí ke studiu – teď dokonce ještě tišší, když tu není Kai, říkal si.

A pak tu byl Trezor. Srdce všech vědomostí, ukrytý ve spodních patrech Aldrynu, v místě, kde se jeho čtyři knihovny spojovaly. Uchovávaly se v něm jedny z nejvzácnějších a nejstarších knih na světě, byl pečlivě strážěn před zloději,

nežádoucími pohledy a krutým během času. Jen hrstce vyvolených profesorů a studentů do něj byl umožněn přístup, a to jen pokud ho schválila sama děkanka.

Za celé tři roky na Aldrynu Baz nevkročil do Trezoru ani jedinkrát, navzdory vší vědecké práci, se kterou pomáhal profesorce Selandynové, což často vyžadovalo pročitat texty podobné těm, které se v Trezoru nacházejí. Ale stárnoucí profesorka Zatmění byla poněkud svérázná, zejména když šlo o její knihy a výzkum. Byla Omnilingvistkou, díky variaci na magii Rozplétačů, která jí umožňovala rozumět jakémukoli jazyku a také jím mluvit. Na dům Zatmění poněkud mírná schopnost, ale získala jí velké uznání.

Bazovi jako svému asistentovi sice bezvýhradně důvěřovala, ale nikdy ho nenechávala zařídít o moc více než běžné pochůzky a přepisovat na psacím stroji její ručně psané poznámky. Vzhledem k nečitelnosti profesorčina písma to byl téměř neproveditelný úkol, ale on si s ním přesto byl schopen poradit.

Dnešek byl jiný. Profesorka Selandynová potřebovala knihu pro svůj nový výzkum – o mytologii týkající se zmizení Vln – a poslala ho, aby ji vyzvedl v Trezoru místo ní.

„Tohle je poslední ročník tvého bakalářského studia,“ řekla mu ráno, když zašel za ní, místo aby zamířil do hlavní síně. „Je načase, abych ti začala dávat více úkolů, pokud to myslíš vážně a opravdu se chceš stát profesorem.“

V tichu, které následovalo, slyšel i nevyřčená slova a viděl, jak se odrážejí v zármutku, který ji halil jako šál: že když už tu Kai není a pod jejím vedením zůstal jen Baz, tak do učení nevkládá srdce. Že si Baz bude letos pravděpodobně řídit studium sám, zatímco ona bude trávit čas ve své pracovně obklopená knihami, výzkumem a nekonečnou zásobou čaje.

Studentka za přepážkou, u které se vyřizovala povolení do Trezoru, mu byla nějak povědomá. Tetování dorůstajícího měsíce, matně stříbrný srpek ovinutý rozkvetlou indigovou slézovou růží, kontrastovalo se světlehnědou barvou kůže její ruky, ve které držela až příliš známou knihu: *Píseň utonulých bohů*. Vypadalo to, že jde o jedno z novějších vydání. Bazem projela vlna vzrušení. Neměl v oblibě nezávazné konverzování – nebo vlastně jakékoli společenské interakce. To mu Romie neustále připomínala, pořád se snažila, aby se zapojil do čehokoli, co by ho od knih na chvíli odpoutalo – ale když už s lidmi mluvit musel, tohle téma mu nevadilo.

„Objevil již učenec další světy?“

Dívka pozvedla koutky úst a položila knihu. „Zatím jen moře popela, ale už jsem skoro u té části, kde najde Čarovný hvozd.“

„*Hrudní koš, jenž obklopuje srdce světa,*“ odříkal Baz.

Dívka si rozmáchle přitiskla ruku na srdce. „Moje oblíbená pasáž.“ Posmutněle se na něj usmála.

Baz si přejel rukou po zátylku, nepodařilo se mu přijít na nic dalšího, co by mohl říct. Za přepážkou se nacházely impozantní stříbřité dveře zasazené do hrubé kamenné zdi a do nich byly vytepané spleťtité motivy zpěněných vln a zobrazení samotných Vln Osudu, což byla vhodná stráž pro to, co se za těmi dveřmi nacházelo.

„Máš povolenku?“ zeptala se dívka.

Baz položil hromadu knih na pult a vytáhl z brašny onen drahocenný papírek. V konečkách prstů cítil vzrušené mravenčení.

Dívčin pohled utkvěl na jeho natažené ruce, a když si uvědomila, jakou sigilii má vytetovanou na kůži, všechna vřelost se z jejího pohledu vytratila.

Bazovi vždycky připadaly insignie Zatmění zdaleka nejkrásnější ze všech kolejních sigilí: tmavý měsíc zastíňující zlatou slunečnici, jejíž okvětní lístky byly vykreslené do nejjemnějších podrobností. Jenže ta křehká krása klamala, protože na domu Zatmění nebylo nic, co by se dalo považovat za jemné nebo zrovna za krásné. Zvláště ne v očích ostatních studentů.

Dívčin úsměv pohasl. Nastala chvíle uvědomění, jak se většinou stávalo.

Baz se snažil, aby jeho úsměv nezakolísal. „Děkanka Fultonová to podepsala dnes ráno,“ řekl a stále držel povolenku ve vzduchu mezi nimi.

Každá vteřina, během které si ji dívka od něj nebrala, nahlodávala brnění kolem jeho srdce. Už na to byl zvyklý, na to znepokojení, které se šířilo jako požár vždy, když si lidé uvědomili, kdo je. Co je zač. Zabolelo to ale pokaždé stejně. A po tom setkání s Emory na nádvoří, po tom, co ho odbyla, jako by se bála zůstat v jeho přítomnosti déle, než bylo nezbytné, to bodnutí cítil hlouběji než jindy.

Stále si pamatoval na dobu, kdy Emory byla uchvácená vším, co se týkalo Zatmění. Kdy se na něj nedívala tak, jak ho viděli všichni ostatní, tedy jako by byl tikající časovaná bomba, která může každou chvíli vybuchnout. Tehdy měl díky ní pocit, že je v něm něco víc než jeho magie. U všech vln, díky ní dokonce začal mít svou magii *rád*, což byl nyní pocit stejně tak vzdálený jako rodící se přátelství, které tenkrát měli, obojí se dávno proměnilo v prach.

Knihovnice si od něj konečně vzala povolenku. Pozorně si ji přečetla a chvatně zapisovala údaje do velké knihy, která ležela před ní. Ticho kolem nich přímo křičelo. Kdyby Baz byl jen o trochu méně opatrný, už by vrátil čas, přetočil ho o těch několik minut nazpátek, předtím než ukázal

svou ruku a tu Stínem prokletou sigilii, která vždy způsobila, že se k němu lidé začali chovat jinak. Ale čas bolestně tikal dál, až nakonec dívka prohrábla šuplík a podala mu tenký stříbrný náramek.

„Speciální protokol pro studenty Zatmění,“ vysvětlovala a znělo to skoro omluvně. „Pro případ, že...“ neurčitě mávla rukou. „Víš co.“

Bylo jasné, co měla na mysli: pro případ, že by se mu magie vymkla z rukou a stala by se tak neovladatelnou, že by mu přivodila Zhroucení. Tato strašlivá imploze hrozila všem narozeným při zatmění, kteří svou magii nedokázali udržet pod kontrolou.

„Jasně.“ Baz si vzal tlumicí náramek a pokoušel se potlačit ruměnc, který mu stoupal po krku.

Tlumič byl v podstatě jen symbolický, pouhý projev dobré vůle, vzhledem k tomu, že si ho mohl snadno sundat. Nevadilo mu mít ho na ruce – byl puntičkář na dodržování pravidel –, ale v těch vzácných případech, kdy se to po něm vyžadovalo, nedokázal myslet na nic jiného, než že tlumiče jsou vyrobené z magie Zatmění, ze stříbra obohaceného energií Anulátorů, což byla jedna z běžnějších schopností mezi těmi, kdo se narodili při zatmění. A vzhledem k tomu, že ta samá magie se používala na ty, kteří prošli Zhroucením – byla vypálená na jejich kůži, aby navždy uzamkla jejich magii –, už jen z toho paradoxu se mu dělalo špatně.

„Omlouvám se,“ zamumlala dívka, „nezbytné opatření.“ Baz si přál, aby mohl navždy zmizet.

Částečně měl ale pro to pochopení. Magie Zatmění byla nevyzpytatelná a nepředvídatelná. Nic jako ta strukturovaná, omezená magie, kterou praktikovaly ostatní lunární koleje. A pokud by měl utrpět Zhroucení zrovna ve chvíli, kdy by se nacházel v přítomnosti tak převzácných knih...

Vskutku nezbytné opatření.

Baz si svědomitě zapnul tlumič okolo zápěstí a knihovnice zamumlala další omluvu. „To je v pohodě,“ ujistil ji.

V *pohodě*, řekla Emory na nádvoří, i když bylo zřejmé, že v pohodě rozhodně není. Měla v bledé tváři jasně napsané, jak ztrápeně a prázdně se cítí. Baz si tuhle dívku nedokázal spojit s tou, která žila v jeho vzpomínkách – modré oči přimhouřené smíchem, vlasy, které za ní vlály jako prameny zlata, když před ním utíkala v polích jejich mládí a snažila se dohonit jeho sestru. Jako by se ta její část, která byla nejvíc plná života, na jaře utopila a ulehla spolu s Romie k odpočinku v hlubinách Dovermeru.

Způsob, jakým odbyla svou neúčast na pohřbu Romie, jako by zmeškala něco nedůležitého, třeba schůzku na učení nebo sraz na kávu... Baz se jí to snažil nemít za zlé. Trauma, se kterým se musela vypořádávat, si nedokázal představit. Kdyby byl na jejím místě, nejspíš by také neměl na ten pohřeb dost síly. I on už se sotva držel, když se pokoušel zorganizovat všechno sám, zatímco matka se utápěla v žalu.

Ale bylo by hezké tam Emory mít. Nemuset nést břemeno zármutku sám.

Knihovnice si odkašlala a poklepala perem na knihu. „Pravidla jsou následující: máš k dispozici třicet minut uvnitř Trezoru. Během tohoto přiděleného času si můžeš prostudovávat sbírku Trezoru, ale s sebou si nesmíš odnést žádný jiný titul než ten, který byl schválen.“ Sklouzla pohledem na povolenku a nadzdvihla obočí nad názvem knihy napsaným nahoře. „*Vlny Osudu a Stín Zkázy: Teologická studie historie lunárních magií*, Hoyaken a kol.“

Baz utrousil něco o tom, že je to pro výzkum, přičemž si hned uvědomil, jak nezáživně to musí znít. Mytologie ob-

klopující Vlny a Stín byla v současném světě stále v povědomí, ale už dávno přestala být něčím, v co lidé skutečně věřili, jako tomu bylo kdysi. Nyní už to byla jen povídačka, kterou slychali jako děti, příběh o původu jejich magie – a zdroj velké části hluboce zakořeněného opovržení, kterého se dostávalo domu Zatmění.

„Svou knihu najdeš v uličce H. Uvnitř se pohybuje další knihovník, kdybys potřeboval pomoc s hledáním. A nakonec, po dobu pobytu v Trezoru je magie přísně zakázaná.“ Dívka na něj úkosem pohlédla. „I když myslím, že to asi nebude problém.“

Náramek jako by ho pátil do kůže.

„Nějaké otázky?“

Baz sklouzl pohledem na výtisk *Písně utonulých bohů*, který si odložila na pult. I když ho do Trezoru přivedl výzkum profesorky Selandynové, jediný titul, který Baz toužil najít, byl původní rukopis jeho oblíbené knihy. Dotýkat se právě těch stránek, na které psal sám Cornus Clover. Pro fanoušky jako Baz bylo dostatečným privilegiem i jen procházet chodbami Aldrynu s vědomím, že Clover tu kdysi dávno studoval, sedával ve stejných učebnách a v pozdních večerních hodinách navštěvoval tytéž knihovny. Jen málokomu se poštěstilo spatřit samotný jeho rukopis.

Baz doufal, že se někdy stane jedním z nich, ale cítil tlak dívčina znepokojení, a tak zvládl jen zavrtět hlavou.

Pokud mu to čas dovolí, najde si rukopis sám.

Dívka poté odemkla stříbrné dveře za přepážkou zvláště vypadajícím klíčem. Dveře se o kousek posunuly směrem ven a pak se se sykotem odsunuly doleva po kamenné podlaze. Zevnitř se linulo tlumené světlo. Knihovnice se otočila k Bazovi a zastoupila mu tak cestu dovnitř.

„Ty jsi bratr Romie, ne? Časočar?“

Baz zamrkal, zaskočen tím, jak vyslovila jméno jeho sestry, jako by ji znala, a snažil se nezkrivit tvář při zvuku toho Vlnami zatraceného názvu. *Časočar*.

Vysloveného s jakýmsi hrozivým obdivem.

Přikývl a pokusil se ignorovat knedlík v krku.

„Byla opravdový Snivec,“ řekla dívka a v jemném tónu jejího hlasu byla slyšet vřelost, přestože měla obličej příliš ve stínu na to, aby ji Baz mohl vidět v jejích očích.

Ani ho to nepřekvapilo. Romie byla jasným světlem, které lidi přirozeně přitahovalo. Vždycky obdivoval její bezstarostný přístup k věcem, lehkost, s jakou se pohybovala a mluvila a snila. Možná jí to i trochu záviděl.

U všech vln, tolik mu chyběla.

Knihovnice poodešla stranou a Baz ihned vstoupil do dveří, magie starých knížek ho lákala vpřed.

„Ulička C, mimochodem,“ zavolala za ním dívka. Podívala se na něj přes horní okraj svého výtisku *Písně utonulých bohů* a usadila se na svém místě. „Tam ten rukopis najdeš.“

Stříbrné dveře se zavřely, zdánlivě samy od sebe, a Baz stál v Trezoru sám.

Kráčel úzkou kamennou chodbou lemovanou ozdobnými bronzovými svícny, které zářily magickým věčným světlem. Tento prastarý vynález Světloňosi z domu Úplňku dokončili natolik, že obstál ve zkoušce času dokonce i v době vzestupu elektřiny. Chodba se zdála pokračovat donekonečna, až najednou vyústila do rozlehlé kruhové místnosti, odkud vedly další chodby, tentokrát lemované knihami. Baz měl pocit, jako by stál uprostřed ciferníku a uličky jako by byly minutové značky na hodinách. Řady polic stoupaly výš a výš až úplně nahoru ke klenutému stropu, z jehož otvoru uprostřed se řinul pramen vody.

Baz došel k mramorovému zábradlí uprostřed místnosti. Jemný vodopád na jeho druhé straně měl téměř na dosah, cítil na tváři svěží mlhu, která z něj vycházela. Věděl, že voda teče přímo z fontány Osudu na nádvoří, která tedy musela být přímo nad jeho hlavou. Rozlévala se do temnoty pod jeho nohama, příliš hluboko na to, aby rozeznal dno, pokud tam nějaké bylo.

Tentokrát si byl Baz až příliš vědom toho, jak čas utíká, a tak rychle zamířil do uličky H, kde poměrně snadno našel *Vlny Osudu a Stín Zkázy*. Byla to dost možná jedna z největších knih, jaké kdy viděl. Když ji vytáhl z police, podlomila se mu pod tou tíhou kolena.

Dávno už věděl, že nemá o výzkumu profesorky Selandynové pochybovat, nehledě na to, jak úmorná, neužitečná nebo absurdní se jeho témata mohla na první pohled zdát. Jednou jí pomáhal sestavit seznam méně známých močálů na světě a byl ohromen, jak vynikající pojednání o proměnlivých účincích slané a sladké vody při použití u pouštění žilou vzniklo. A minulý rok, kdy se zabývala vlivem krvavého zatmění Měsíce na rozmnožovací tendence medúzek rudobříchých, Bazovi připadalo, že se nakonec doopravdy zbláznila. Cena, kterou za toto pojednání získala, mu ale ukázala, že se mýlil.

Intelekt Beatrix Selandynové byl vychvalován ve všech akademických kruzích. Přinejmenším na Aldrynu nezažívala stejnou nevraživost jako ostatní, kteří se narodili do Zatmění, a místo toho byla všeobecně uznávaná. Baz si uvědomoval, jaké má štěstí, že může být jejím asistentem. Přesto si nemohl pomoci a přemítal, proč se rozhodla zkoumat zrovna pověst, která jejich dům vykreslovala ve špatném světle.

Kdysi, než Vlny zmizely, jak pověst vyprávěla, prý bývala magie přístupná všem nehledě na lunární fázi, ve které se

člověk narodil. Lidé dokázali zároveň předpovídat budoucnost, pomáhat rostlinám růst, ovládat světlo a tmu, vstupovat do snů i ukončovat životy, pokud učinili oběť Vlnám. Ale když bozi odešli z jejich břehů, rozštěpili magii do lunárních domů a zaměření dle pozice přílivu, takže ti, co magii ovládali, už mohli používat jen tu jednu schopnost, se kterou se narodili.

A protože lidé měli za to, že Vlny opustily jejich svět, aby porazily Stín Zkázy – temnou, pekelnou postavu spojovanou s domem Zatmění –, lidé narození při zatmění tak nesli tuto vinu po staletí. Věřilo se, že magii zatmění ukradli Vlnám a že jim nikdy neměla patřit. Mezi těmi, kteří magii ovládali, byli psanci, podivností, která vůbec nepatřila do posvátného lunárního cyklu, kolem něhož se točil svět, a proto všechno ohledně nich bylo opačně:

Zatímco ostatní měli vytetované sigilie na pravé ruce, lidé narození do Zatmění je měli na levé.

Zatímco každý ze čtyř hlavních lunárních domů byl spojovaný s jednou z Vln, dům Zatmění byl spojován se Stínem, poslem zlých znamení, velkým okem na obloze, které vrhalo stín na svět a dávalo lidem jako Baz temné, zvrácené schopnosti.

A zatímco magie ostatních domů přesně dodržovala cyklus – plně se zformovala jen během příslušné vládnoucí lunární fáze a byla tedy přístupná pouze po několik dní v každém měsíci, pokud ji nevyvolali pouštěním žilou –, magie Zatmění byla k dispozici pořád nehledě na fázi Měsíce. Žádné pouštění žilou nebylo potřeba.

Taková neochabující síla... Někteří lidé jim ji záviděli, ale doopravdy to bylo břímě. Prokletí. Proto se Baz držel knih a vědomostí a rozhodl se raději zdokonalovat svou mysl než pokoušet hranice své schopnosti ohýbat čas. Věděl, že

mnozí by pro takový dar zabíjeli, přestože patřil ke koleji Zatmění, jelikož ho považovali za nedostižnou moc, sílu postavit se bohům, způsob, jak přetvořit samotné uspořádání života tak, jak ho znali. A Baz vskutku přemýšlel, že by ji použil na přetvoření věcí, které ho nejvíc trápily – sestřina smrt, otcovo Zhroucení –, ale nikdy se to neodvážil riskovat. Čas byl záludné povahy a s magií Zatmění si nebylo radno zahrávat. Právě proto se Baz chtěl stát profesorem tady na Aldrynu, proto se chtěl stát asistentem profesorky Selandynové. Už viděl příliš mnoho narozených do Zatmění, kteří se nechali pohltit vlastní mocí, a takhle by možná mohl předejít Zhroucení dalších.

Baz dovedl knihu zpátky doprostřed Trezoru a rozhlédl se tam po té druhé uličce, kterou knihovnice zmínila. Byla jen o několik řad vedle. Po jejím kolegovi nebylo nikde ani stopy a vlastně ani po nikom jiném.

Nedokázal odolat, vydal se do uličky C.

Rukopis *Písně utonulých bohů* byl vystaven na zdobeném stojánku uvnitř zamčené skleněné vitríny. Nebyl ničím než chatrně svázanými zažloutlými stránkami, ale při pohledu na blednoucí nápis na ohmatané obálce se v Bazově duši něco pohnulo. Jak jej toužil cítit v rukou, číst slova tak, jak Clovera v prapočátku napadala.

Ohlédl se přes rameno a pak přes druhé. Bylo by tak závažné jen jednou jedinkrát porušit pravidla? Možná už nebude mít další příležitost do Trezoru vkročit...

Bez dalšího uvažování položil *Vlny Osudu a Stín Zkázy* vedle vitríny a odepnul si stříbrný náramek ze zápěstí. Ihned ucítil hluboko v žilách hučení magie. Než si to stihl rozmyslet, vyvolal velice opatrně svou magii. Stačilo málo, aby si přitáhl vlákna času vázaná k tomuto konkrétnímu zámku a zachytil to, které vedlo ke chvíli, ve které byl odemčený.

Mechanismus na vitríně s cvaknutím povolil, skleněná dvířka se pod Bazovým dotekem otevřela a za nimi byla *Píseň utonulých bohů*, jemu k dispozici.

Baz se cítil jako učenec v onom příběhu, co se natahuje pro zvláštní knihu, která by ho mohla přenést do jiných světů. Navlékl si bílé bavlněné rukavice určené k zacházení se starými texty, zbožně ji vzal do rukou a otočil na první stránku.

„*Ve středu všech věcí se nachází svět, kde utonulí boho-
vé vládou moři popela,*“ četl nahlas. Zadržel dech a čekal, až se ocitne pod bezbarvou oblohou, o které tak často čítával, a jeho pošetilá dětinská část ho ponoukala k naději, že by to skutečně mohlo zafungovat.

Ale nic jako portály neexistovalo, nehledě na to, jak působivé dokázalo psané slovo být.

Baz se zasmál sám sobě. Zvědavě nalistoval konec knihy, kde byla stopa po jedné vytržené stránce, ze které teď zbýval jen potrhaný cár jako jizva ve vazbě. Samozřejmě věděl, co se povídalo – že tam nejspíš patřil epilog, který byl vyřazen, než se kniha dostala do tisku. Kai o něm mluvil pořád dokola, byl posedlý teoriemi o tom, co tam Clover mohl napsat.

„Možná to končí tak, že to všechno bylo jeden velký šílený sen,“ žertoval. „Nebo možná se učenec moc nadýchal výparů ze starých plesnivých knih a měl z toho pořádně divoký psychedelický trip.“

Baz obrátil oči v sloup. „Jako kdyby Clover mohl klesnout tak nízko.“

„No to se asi nikdy nedozvíme, co?“

Baz jemně prolistoval ostatní stránky, vědom si času, který zatím utíkal. Uvažoval, že znovu použije svou magii, aby minuty ještě o kousek protáhl, ale jedno porušené pra-

vidlo bylo už beztak příliš. Chystal se vrátit rukopis do vitríny, když z něj vypadl papírek a přistál mu u nohou. Na jednu bláznivou vteřinu si Baz pomyslel, že by to mohl být ztracený epilog, ale byla to jen ve spěchu načmáraná poznámka na útržku papíru, plná inkoustových skvrn. A to písmo...

Ta zakroucená písmena znal, ten zbytečně pečlivě napsaný otazník:

Volání, jež zní mezi hvězdami = DOVERMERE?

NAJÍT EPILOG

Podlaha se mu pohnula pod nohama. Četl si tu poznámku pořád dokola a hrdlo se mu svíralo z toho, jak neuvěřitelné bylo, co právě držel v ruce, něco mnohem křehčího a vzácnějšího než samotný rukopis.

To písmo patřilo Romie, o tom nebylo pochyb.

Podtrhla DOVERMERE několikrát, Baze překvapilo, že s takovou vervou neprotrhla perem papír. Poznámka náhle končila, písmeno G ve slově EPILOG přecházelo v nečitelnou čmáranici, z čehož Baz usoudil, že měla naspěch.

Vůbec to nechápal. Jeho sestra se o *Píseň utonulých bohů* nikdy nezajímala nebo z toho alespoň dávno vyrostla, a navíc si z něj stále utahovala kvůli jeho posedlosti něčím, co byla v podstatě dětská knížka. Co tedy má ten náhlý zájem o Cloverův rukopis a jeho ztracený epilog znamenat? Jak vůbec získala povolení sem dolů přijít?

Přešel po útržku papíru prstem a napadlo ho, jestli tu nemohla být bez povolení. Jestli ji někdo vyrušil nebo přistihl, když tuto poznámku psala, a jestli ji právě kvůli tomu nechala mezi stránkami rukopisu.

Vzpomněl si na rozhovor, který s ní vedl několik měsíců před jejím utonutím a předtím, než se mezi nimi všechno pokazilo, a při té vzpomínce mu tlukot srdce začal dunět celým tělem. Vraceli se domů na zimní slunovrat a Romie si

celý týden, co tam strávili, tiše pískala melodii, která přiváděla Baze k šílenství. Když to nakonec nevydržel a zeptal se jí, co to zatraceně otravné prozpěvování u všech hlubin je, v očích jí zajiskřil zasněný pohled, který často mívala.

„Je to písnička, kterou někdy slyším ve snech.“ Vyrhla mu z rukou ohmataný výtisk *Písně utonulých bohů* s oslíma ušima a rozesmála se jeho rozčilení. „Úplně jako ve tvém milovaném příběhu.“

Baz si odfrkl. „Ty teď slyšíš písně bohů, jo?“

„Nebo možná,“ zašeptala posměšně spikleneckým tónem, „je to strážce a láká mě ke své bráně.“

„To není – strážce nikoho *nelákal*.“

„Moc dobře věděl, že utonulí bohové jsou šejdiři, a přesto mu přišlo jako dobrý nápad nakreslit pro všechny mapu vedoucí k jejich dveřím nebo tak něco. To bych teda lákáním nazvala.“

Nemýlila se *úplně*. Mladý strážce ve čtvrté říši opravdu dovedl hrdiny příběhu až k branám moře popela, kde nakonec osvobodili utonulé bohy, ale jen proto, aby tam pak zůstali uvěznění místo nich. Pokud byli bohové skladateli tohoto prohnaného orchestru, strážce byl jejich oblíbeným nástrojem, kterým zpívali svou past. A on byl až příliš ochotný nechat se tvarovat a ohýbat po jejich vůli, protože věřil, že je dokáže přelstít, že se dokáže vzepřít pochmurnému osudu, o kterém věděl, že na něj a na jeho společníky čeká. Ale bohy nebylo možné přemoci, a nakonec jeho pošetilost dovedla ostatní hrdiny i jeho samotného k jejich zkáze.

Romie si znovu začala broukat tu nesnesitelnou píseň a u toho prolistovávala ilustrované stránky jeho knihy. „Je lákavé se za ní vydat, co?“

A co když právě tohle udělala?

Baz zaslechl kovový zvuk a nadskočil. Nedaleko se ozývaly rychlé kroky a pronikavý hlas. Po kůži se mu mravenčením rozběhlo uvědomění, že jeho čas vypršel.

Už zde nebyl vítán.

Baz si strčil útržek papíru do kapsy, zamkl rukopis, sundal si bílé rukavice a znovu si zapnul tlumicí náramek kolem zápěstí. S těžkou knihou pod paží pospíchal zpět do středu Trezoru, kde koutkem oka zachytil siluetu mizící v uličce H. Zůstávala po ní ozvěna kroků. Bezpochyby kolega knihovnice, který ho hledal, aby mu řekl, že jeho třicet minut vypršelo.

S pocitem, že se mu udělá nevolno, Baz vklouzl do úzké uličky vedoucí ven z Trezoru. Knihovnice za přepážkou na povolenky se na něj podívala přes horní okraj své knihy a neměla ani tušení, že mu srdce buší jako o závod.

„Našel jsi všechno?“

Baz roztržitě přikývl, podal jí náramek a obrovskou bichli. Knihovnice orazítkovala výpůjční kartičku a Baz zamumlal díky. Nesl teď tíhu nově půjčené knihy, svých ostatních knih a všech nezodpovězených otázek zpátky na nádvoří.

Byla opravdový Snivec, řekla ta knihovnice o jeho sestře.

A to byla. Bývala. Nejen ve smyslu magického zaměření, do kterého se narodila – Snivec z koleje Ubývajícího Měsíce, který umí vklouznout lidem do snů stejně snadno jako do jejich srdcí –, ale opravdovým snivcem v každém smyslu toho slova, odvážná a proměnlivá, s očima jiskřivějšíma než všechny hvězdy na obloze.

Romie byla pravým opakem Bazovy omezené existence. Nikdy nechápala, jak může být spokojený, jen když sedí sám s knihou, ani proč se rozhodl, že po ukončení bakalářského studia zůstane na Aldrynu. Ona sama odmítala tak malé ambice, chtěla zažít vše, co může, dokud je na Aldrynu, a pak

se vydat do světa a najít si v něm své místo. Nikdy mu úplně neodpustila, že on tak velké sny nemá.

Všechno, co život nabízí, se skrze knihy prožít nedá,
utahovala si z něj.

Ale knihy Bazovi umožňovaly snít beze strachu z pádu.

Protože v tom přece spočívala potíže ohledně snění, nebo ne? Ti, kteří snili příliš odvážně a zacházeli příliš daleko, byli nakonec odsouzeni k pádu. A jestli Romie objevila něco, co bylo mimo její chápání, jestli ji její bujná představivost přivedla do Dovermeru a ke smrti číhající na ni v jeho hlubinách...

Existovala jedna osoba, která by pro něj mohla mít odpovědi. Jedna osoba, která znala Romie lépe, než ji kdy mohl poznat on.

Možná Emory pronásledovalo něco víc než jen smutek.